

**Drnovka 2021, Jablečno 2021,
Rokyta, Svatba**

XXV. ROČNÍK

Listopad 2021

Obsah

Jablečno	3
Drnovka	7
Filipova Huť aneb co dělali oldskauti o podzimních prázdninách	9
Javorná vlčat a světlušek.....	13
Romantická Šukačka aneb na věku nezáleží.....	14
Kino a indická	17
Roverský bowling	18
Skautský triatlon	19
Víkendová výprava	20
Svatba a roverský tábor Drnovka.....	21
Výprava skautů na Radyni.....	22
S benjamínky na Drnovce	23
Nový skautský rok u benjamínků	24

Jablečno

Vždy, když začínám psát článek do našeho milovaného občasníku Protlak, stojím před těžkou otázkou. Jak k článku nejlépe přistoupit? Mám zvolit strohý popis akce či se rozepsat do barvitějšího vyprávění? Dnes si netradičně pomohu knihou. Konkrétně Silmarillionem od pana J.R.R. Tolkiena. Nejspíš si říkáte, proč proboha? Snad kvůli tematické etapové hře? Ne! Je to kvůli určité podobnosti pocitů, které jsem prožíval při čtení této knihy a pocitů z letošního skautského tábora.

Když jsem v rukou poprvé držel výtisk Silmarillionu, nemohl jsem se dočkat, až se začtu do jeho poutavých příběhů a velice jsem se těšil, až prožiji ta neskutečná dobrodružství, která kniha nabízí. Stejně tak, když jsme měsíce před táborem začínali vše připravovat, promýšlet a domlouvat, byl jsem přesvědčen, že nás čeká úplně nejmoc super tábor plný báječných zážitků. Organizační tým fungoval parádně! Příprava aktivit nám šla od ruky a programová tabulka se plnila snad úplně sama. Jeli jsme přece do neznáma a čekala nás spousta nového!

Pln očekávání jsem se tedy začel do zažloutlých stránek starého vydání z roku 1992. „Byl Eru, jediný, který se v Ardě nazýval Ilúvatar...“ Nadšení neopadlo a já se do čtení vrhl opravdu po hlavě! Stejně tak prvních pár dní na novém tábořišti. Předpověď počasí sice neslibovala bůhvíjak dobré počasí, ale na

sobotní příjezd jsme se dočkali sluníčka! Během dne jsme pomohli rokycanským skautům postavit stany a zázemí tábora, zabýdli jsme se a netrpělivě očekávali nedělní příjezd mladších účastníků. Skauti a skautky se s úsměvy na rtech postupně stěhovali do stanů a tábořiště začalo ožít.

Po přečtení prvních pár stránek přišlo určité vystřízlivění a uvědomění si, že možná vše nebude tak jednoduché, jak jsem si představoval. Je ale jasné, že se musí připravit půda pro nástup konkrétnějších a poutavějších příběhů! „Když však Valar vstoupili do Eä, byli zprvu ohromení a bezradní, protože to bylo, jako když ještě není učiněno nic z toho, co viděli ve vidění, vše mělo teprve začít...“ První dny po příjezdu byly věnovány zvelebování tábořiště. V posledních letech na Drnovce se většina této provozní práce stihla udělat ještě před příjezdem mladších účastníků, zde tomu ale tak nebylo. Myslím, že zapojení skautů a skautek do provozních starostí tábora je jen ku prospěchu. Pokud budu mluvit za klučičí oddíl, tak věřím, že i tato velká část tábora kluky bavila a např. při přípravě dřeva, kdy jsme v lese káceli jednu soušku za druhou, zažili dost legrace a naučili se možná něco nového.

„V této hudbě započal Svět, protože Ilúvatar zviditelnil píseň Ainur...“

Začátek etapové hry na téma letopisy Narnie na sebe nenechal dlouho čekat. Rozdělení do týmů bojovali skauti a skautky proti zmocněncům zlé čarodějnice. První táborák (postavený pod vedením Kulicha do velice netradičního tvaru) se opravdu povedl. Užili jsme si dost zábavy a zazněla spousta známých písniček. Další večer proběhla také čajovna. V polovině prvního týdne vyrazily skautky

na dvoudenní výpravu a se skauty jsme započali velké RPG dobrodružství při hře Dračí doupě. Po návratu skautek proběhl nácvik na Svojsíkův závod. Orientace, zdravotvěda, znalosti, logika. Otestováno byl úplně vše! Navštívil nás i otec Fura (byť musel shodit ikonický bílý vous) a měli jsme možnost zasoutěžit si ve známé hře pevnost Boyard. Paklíč se opravdu dokázal vžít do role a hecoval účastníky ke skvělým výkonům. Na závěr se zlato z pokladnice sypalo po kilech!

„Mezi moudrými se vypráví, že První válka začala dřív, než byla Arda plně dotvořena a ještě než cokoliv na zemi rostlo nebo po ní chodilo, ...“.

Z pohledu vedoucích nicméně začínalo být jasné, že vše nepůjde úplně hladce. Déšť neustával! Záchody se vzhledem k deštivému počasí stále nedařilo vyvézt, louku za táborem taky nikdo stále neposekal a posekaná část u tábořiště se pomalu měnila v bažinu. Příjezdová cesta k tábořišti se před očima měnila v potok, kterým dokázala projet pouze naše záchránkyně Lada Niva, kvůli které jsme byli schopni přes rozbouřenou vodu v brodech dopravovat do tábora jídlo a pití. Před úplným vytopením nás zachraňovala pouze Kamilova snaha o vytvoření vodního díla svedením protékající vody do lesa nad tábořištěm. „Finarfinovi synové byli věrní Finrod, jenž byl později nazván Felagund, Pán jeskyní, Orodreth, Angrod a Aegnor.“ Neustálý přívál jmen a nových pojmů mě úplně zahltil. Je tohle opravdu kniha, kterou chci číst? Je to vlastně tábor, na kterém chceme být? Přesně takové myšlenky se mi honily hlavou, když jsem pomáhal kopat strouhy odvádějící vodu od krajních vytopených stanů. Začínal druhý týden tábora. Voda protékala tábořištěm jako Radbuza Plzní.

„Mezi příběhy o bolesti a zkáze, které k nám dospěly z temnoty oněch dnů, jsou přece některé, v nichž je uprostřed pláče radost a pod stínem smrti světlo, které přetrvává. A z těchto příběhů zní elfskému sluchu stále nejlíbezněji vyprávění o Berenovi a Lúthien.“ Pod rouškou nepřeborného množství jmen, rodinných vztahů a názvů jsem pomalu začal objevovat skryté krásy této knihy. Všichni museli přiložit ruku k dílu. Roveři kopali strouhy pro odvodnění stanů. Skauti kopali a přivázeli štěrky a skautky nosily z lesa kamení a cesta se tak pomalu ale jistě zpevňovala a dostávala nový tvar. Oslavovali jsme každé vysvitnutí slunce, každý náznak slunečních paprsků a vše postupně začalo být optimističtější. Bahno bylo všudypřítomné, ale začal jsem to brát jako nedílnou součást tábora. Důležité je neztrácet naději. Máme uprostřed táborového kruhu bažinu? Sundejte boty, ponožky a pojdte si zaskákat a zaskotačit v bahně jako malé děti! Druhý týden byl v plném proudu. Skauti vyrazili na dvoudenní výpravu na Křivoklát. Kromě Křivokláta na výpravě viděli i Žebrák a Točník a vrátili se akorát na druhý, a tedy slibový, táborák. Nováčci tradičně složili u

táborového ohně svůj skautský slib a opět zazněla spousta písní dlouho do noci. Nutno také zmínit vervu, s jakou se skauti a skautky pustili do plnění stezek. Snad každý den byl na nástupu vyhlášován někdo, kdo splnil určitou stezku či se mu podařilo dokončit nějakou výzvu. Pro příklad si představte ležet nehybně (samozřejmě bez využití moderních technologií) celou hodinu v kuse ve spacáku po tom, co Vás probudili vedoucí v jednu hodinu ráno a neusnout! A to je jen první z celé řady výzev, které na skauty a skautky čekají při plnění stezek. Přiblížil se nám také úplný závěr etapy. Zlá čarodějnice byla poražena a my si mohli vychutnat promítání filmu Narnie na obřím plátně s vyladěným prostorovým zvukem!

„Docela nakonec přiletí k Moři Strážci Tří prstenů a mistr Elrond vstoupil na loď, kterou Círdan připravil. V podzimním soumraku vyplula z Mithlondy, až pod ní klesla dolů moře Zakřiveného světa a vítr kulaté oblohy ji dál neznepokojoval. Nesena ve vysokém povětří nad mlhami světa odplula na Starodávný západ a pro Eldar nastal konec příběhu a písně.“

Jsme na konci! Když jsem při posledním táborovém nástupu koukal na spouštějící se vlajku, věděl jsem, že jsem zažil vlastně skvělý tábor, který mě obohatil o velkou spoustu zážitků. Nebylo to jednoduché, ale zvládli jsme to. Společně. V nejtěžších chvílích všichni účastníci drželi pohromadě, vypomáhali si a neztráceli naději! Děkuji všem, kteří se na přípravě a chodu tábora podíleli (bez Vás by to nešlo). A pokud nevěříte mému srovnání se zmíněnou Tolkienovou knihou, tak si ji prostě musíte přečíst. Uvidíte, že od počátečního nadšení, přes celkem drsné vystřízlivění a přemýšlení, zdali má smysl v tom ještě pokračovat, dojdete na konci k poznání, že se jednalo o úplně super věc a vy jste vlastně smutní, že už to musí skončit a že jste zažili něco výjimečného. Byť vracet se sem v dalších letech by znamenalo velké sebezapření.

Panda

Drnovka

Letos mi to už ani nepřekvapilo. Celý rok nic. Mrtvo. Činnost nula. Zákaz shromažďování. A pak se to začne všechno točit a měnit. Koncem roku školního trochu rozvolnění, ale tábor nejistý, pak tábor určitě bude, pak tábor bude možný za přísných podmínek, následuje dvojitě zpřísnění podmínek, až nakonec (ideálně týden před začátkem tábora) se vše skokem upraví tak, že tábor probíhá zcela normálně.

Během těchto informačních turbulencí musíme udržet koncentraci a tábor plánovat jako za normálních okolností. Stejně to nějak dopadne. A tak i letos to nakonec dopadlo. A

snad dobře pro všechny. Minimálně naše vlčata a světlušky si užili prvních čtrnáct dní v červenci na Drnovce. Počasí nám přálo. Nakonec kromě několika deštivých dní jsme měli hezky, že i na koupání došlo. Tábor se nesl v duchu cestovatelském, s etapovou hrou inspirovanou filmem Jumanji, kde děti jakožto cestovatelé / lovci / badatelé, měly za úkol vrátit do džungle klid a mír hlídaný čtveřicí soch posvátných zvířat. Joff se projevil jako nadaný sochař a z několika desek polystyrenu, kybliku písku a kýble lepidla dokázal obdivuhodně vytvarovat psa (měla to být gorila), hada, a ještě dvě další. Vlčata se světluškami bojovala proti divochům, nacházely drahokamy, zdokonalovaly se ve znalostech i dovednostech. Spolu s etapovou hrou nesměla chybět obvyklá náplň tábora. Prostě to co vám vytane na mysli při slově tábor - noční hlídky, bobříci (speciálně bobřík odvahy), táborový oheň, kamarádi, vaření na kamnech, ranní zima ve spacáku, hry v lese, plnění odborek, skládání slibu, běhání v lese, koupání a další a další příležitosti k pozdějšímu vzpomínání.

Samostatnou kapitolou byl program našich roverů pod přísným vedením Rajčete, kteří den co den tvrdě pracovali na stavebních úpravách naší chatky (převážně demoliční práce), aby po táboře mohla nastoupit stavební firma, která vyzdila „skoronovou“ stavbu a nyní už jen čekáme na krov. Přestože to

byla práce fyzicky namáhavá, na všech bylo vidět odhodlání a nakonec je to bavilo pomalu víc než běžná činnost. Takže příště už jen krumpáč a lopata ☺. Odměnou našim makáčům pak bylo společně strávené odpoledne a večer se skauty z Roudnice nad Labem, kteří tábořili nedaleko a mohli jsme tak udělat první roverské hry. V celkem jedenácti převážně sportovních disciplínách (jízda na lodi, fotbal, běh, pingpong, volejbal, pexeso a další) jsme dokázali nad roudnickými vyhrát v poměru 6:5.

A kdybych měl celý tábor shrnout v jedné větě? Povedl se nám uspořádat menší tábor (cca 40 – 50 účastníků), kde vládla pohoda, klid a hlavně přátelství. Děti spokojené, vedení taktéž, takže si přeju víc podobných táborů.

Prach

Filipova Huť aneb co dělali oldskauti o podzimních prázdninách

Letošní podzimní prázdniny proběhly u oldskautů již poněkolkáté v režimu „odjíždíme do přírody“. Třicetihlavá (taktéž šedesátinohá, šedesátiruká, atd.) skupina mužů, žen, školních dětí, předškolních dětí, jednoho kojence a jednoho Sportáka se v průběhu Dne vzniku samostatného československého státu sjížděla na velké chatě Fram ve Filipově Huti.

První účastníci (rodiny s dětmi Pájou, Rybou, Miškynem a Žábou, rodina bez Kapitána a Kuny a rodina bez Pandý a Džoníka) vyráželi z Přeštic a přilehlého okolí již

kol deváté hodiny ranní doprovázeni velmi hustou mlhou. Předcíl byl parkoviště Slunečná, cíl dle přání matky Kulky byl Poledník. Na Slunečné bylo opravdu slunečno, a to slunečno nám nepřetržitě trvalo po celé čtyři dny. Nyní zpět k túře na Poledník. Chcete-li poznat, co je to pravé turistické labužo, jděte ve státní svátek za slunečného počasí na Poledník. A máte-li rádi turistický pokrok, nebudete zklamáni. Protože na rozhledně Poledník jsou cca od letošního září nainstalovány super turnikety, a to rovnou dva! Takže žádné: koupím si vstupenku, vylezu na rozhlednu, pokochám se divokým krajem a slezu dolů. Nýbrž: vyhledám respirátor, nasadím respirátor, leknu se ceny, obdržím čipovou kartu, dohodnu správný počet osob, které mi nahrají na

čipovou kartu, zaplatím za vstup, zaplatím zálohu za čipovou kartu, otočím se, stoupnu si k super modernímu turniket (pořád se nacházíme v divočině NP Šumava) a mám-li štěstí, prolezu (nebo taky neprolezu) elektronickým turniketem. Sundám respirátor, vyběhnu cca 200 schodů a co následuje? Velká fronta a na konci velké fronty další super moderní turniket, protože pod střechu rozhledny se vejde asi jen 20 turistů. Zbývajících 180 turistů tedy čeká, až se pod střechou vystřídá 20 turistů, a tak to jde stále dokola. Turniket má i digitální ukazatel počtu osob, aby každý věděl, jak na tom je a nebyla mu dlouhá chvíle. No, nakonec jsme se pod střechu rozhledny dostali, viděli jsme dole svačícího Bopa, přilehlé i odlehlé vrcholy, Alpy a nekončící zástupy dychtivých turistů. Po dokochání šupky dolů (přes dva turnikety), nasadit respirátor, vystát frontu, vrátit čipovou kartu, sundat respirátor, pak vyhledat Bopa a společně posvačit. Cestu zpět jsme zpestřili zastávkou u Prášilského jezera, kde se Kulka rozhodla telefonicky zjistit tajný přístupový kód do naší chaty. A protože správce chaty jí ho nechtěl poslat smskou, nýbrž jí ho chtěl sdělit pouze ústně, tak ho pro jistotu správci a taktéž desítkám dalších kolemsedících turistů hlasitě zopakovala. V tu chvíli kód od chaty znalo asi tak 56 lidí, a Kamil se musel hodně snažit, aby je přesvědčil, že inkriminovaná chata s kódem je určitě někde u náměstí v Sušici. Večer se blížil a my se všichni sjeli ve Filipově Huti, odkódovali chatu Fram, Kamil uložil do dvou trub sekanou, ostatní se vybalili a poubytovali a nastal večer první, družný a veselý, jak už to bývá.

Ráno páteční bylo plné očekávání, slunce a modré oblohy. V několika skupinách jsme se jali dobývat další krásy Šumavy. Ke skupině popsané v prvním odstavci se přidala Denča se školními dětmi. Tato skupina se během dne několikrát rozdělovala a spojovala, aby prošla Horskou Kvildu (Březí Koza, káva, kofola, dospělácké hřiště), Jezerní slať a Kvildu (cukrárna, pekárna, infocentrum). Další skupina rodičů s drobnými dětmi a kojencem vyrazila do okolí Modravy. Skupina Čára Niky obešla čtvrt Šumavy. Skupina Sporták a bicykl objela půl Šumavy. A zcela nově vytvořená skupina „odblaňovači jehněčího masa“ do oběda nevylezla z chaty, tvrdíc, že Kamil by to odblaňování sám nezvládl, a tudíž je chlapská výpomoc Vikiho a Martina naprosto nezbytná. Nutno dodat, že v podvečer musela být část odblaňovací skupiny vyzvednuta přijíždějícím Čochtanem před nejmenovaným pivovarem v Modravě, takže turistiku zřejmě také provozovali. A nastal večer druhý, s jehněčí pečinkou a bramborovými knedlíky, obohacen retrohrami, narozeninovým přáním a větví se 45 žvýkacími hnidami té, která se narodila na Památku zesnulých.

Ráno sobotní přineslo krásný modrý den a společnou autoturistiku několika v předchozím odstavci zmíněných rodinných skupin k Chalupské slati. (Z předchozího odstavce zmíněné dvojčlenné nerodinné skupiny pokračovaly v samostatném pěším dobývání). V mrazivém dopoledni jsme prošli slatí a rozhodli se dobýt další Alpskou vyhlídku. Přes Borová Lada (jsem přesvědčena, že to skloňuji správně), cestou asfaltovou, cestou lesní a cestou luční jsme vystoupali, případně s kočárkem vyjeli nádhernou podzimní přírodou až k podlesnímu vrcholku, kde ona avizovaná alpská vyhlídka měla být. A byla. Pokochali jsme se panorámaty, usedli a pojedli, ulehli a usnuli. To se nám to na sluníčku spalo, moc krásné to bylo. Usnuli samozřejmě pouze dospělí účastníci, nedospělí účastníci lítali po louce a přilehlém lese. Stejnou, a podotýkám, že mnohem příjemnější, protože z kopce, cestou jsme se vraceli zpět. Sladká zastávka v cukrárně v Borových Ladech dovršila dnešní turistiku. Vybavuji si palačinku pro pana Karla, nikdo jiný obsluhu v cukrárně zřejmě nezaujal. Po příchodu k vozům jsme vyrazili zpět k chatě, nejmenovaný kuchař expedice cestou ještě přikoupil 2 kuchaňky pstruhy. A přišel večer třetí, poslední. Už nás bylo méně, poněvadž průběžně nás opouštěli různí účastníci jinde povinnováni (toto slovo jsem si vymyslela, word opravátor ho nezná). Ale pořád nás bylo

dost, abychom dorazili Bopovo vaječnou tlačenkou, Kikiny česnekové pečivo, Kofičovo domácí chléb a houstičky, Kulky buchtu s názvem nevhodným pro dětské čtenáře, jehněčí pečení vhodnou pro všechny, tatarák z devadesátek, 2 pstruhy a nevím co ještě, protože toho bylo prostě moc. Poslední tento večer

byl o poznání klidnější, takže jsme objevili úžasnou schopnost místních nástěnných hodin s ptáčky. V každou celou totiž ptáček, vyobrazený u příslušné číslovky, nikam nevyletěl, ale, jak to u ptáčků bývá, hlasitě zazpíval. To jsme zírali. Ale jen do devíti, pak už nezpívali, zřejmě dodržovali noční klid. I my jsme ho dodrželi a o půlnoci šli spát.

Ráno nedělní bylo opět blankytné, uklidili jsme celou chatu, přeřídili si hodinky na zimní čas a začali se rozjíždět. Někteří rovnou domů a někteří ještě dobývat krásy Šumavy do jeleních výběhů, slatí a vyhlídek. A to je všechno.

Yetti

Javorná vlčat a světlušek

Konečně po dlouhé době jsme měli možnost opět navštívit naši základnu na Javorné, na skautské základně Bílého orla!

Už kolem čtvrté hodiny se začala vlčata, světlušky i jejich vedoucí shromažďovat na vlakovém nádraží.

Každý dostal své číslo, aby se nám nikdo neztratil. Jako jedna velká banda jsme nastoupili do vlaku, kde jsme se snažili najít každý svůj flek na sezení. Jen taktak jsme si všichni sedli. Při cestě si děti povídaly, smály, ukazovaly, co mají ke svačině, ale taky někteří podřimovaly. V Klatovech jsme přestoupili do autobusu a hurá na Javornou! Po příjezdu na autobusovou zastávku jsme si

všichni vzali své krosny a vydali se do prudkého kopce k naší chatě. Děti šlapaly, jak to jen šlo, ale konečně se dočkaly. Přiběhly k chatce, kde jim vedoucí řekli různá pravidla, než vtrhly dovnitř. Vybalyly si všechny potřebné věci, převlékly se, vzaly si své jídlo a pelášily na večeři. Jako večerní program se vlčata se světluškami seznamovali, aby se navzájem lépe poznali. Po zahrání her dostali od Pracha úkol se obléknout na ven, about se a vyrazit na louku vedle naší chaty. Vlčata i světlušky nevěděly, co se vlastně bude dít?! Jejich úkolem bylo

sesbírat svítící náramky a přinést je vždy nám, vedoucím. Byla na nich vidět ta radost a odhodlání, nemyslete si! Už byla tma a mrazivá zima, ale děti se nevzdaly! Tímto úkolem se dozvěděly, do jakých družstev budou patřit a z úvodní scénky poznaly, že je čeká celý víkend inspirovaný příběhem Noemova archa. Nastala desátá hodina a byl čas na spaní.

V sobotu jsme je vzbudili my vedoucí, ale jen něžně. Zakřičeli jsme: „ Za 5 minut, venku před chatou“ ! Co by to bylo za víkendovku bez rozcvičky přece. Po rozcvičce utíkali do svých pokojů, kde si museli uklidit a připravit si hrníčky na snídani. Když se kluci i holky najedli, všem jsme jim rozdali svačinu, kterou si zabalili do batůžku na výpravu. Všechno jsme pobalili a vyrazili na cestu. Při naší výpravě děti hrály různé hry, při kterých daný vítěz dostal vždy obrázek s nějakým zvířetem, který musel opatrně a pečlivě nést až do chaty. V cíli jsme si sedli na menší plácek, kde byl opravdu nádherný výhled a sluníčko, co nám příjemně svítilo na naše záda. Když jsme přišli po dlouhé výpravě zpátky k chatě, děti s radostí běžely do svých pokojů, kde se převlékly a zahrály si na lenochoda, tím pádem skočily do postele a odpočívaly. Koncem celého dne si zahrály hru pojmenovanou Riskuj, co pro ně připravili vedoucí. Bylo na všech vidět, jak se krásně zapojily a opravdu se snažily odpovídat co nejpřesněji. Čas uplynul a byl opět večer. Všechny děti se převlékly do pyžámek, uložily se do postele a spaly až do rána, jako mrtvolky.

V neděli, tudíž poslední den na Javorné, děti zavalila potopa! Musely se rychle sbalit a utíkat nahoru do tělocvičny, kde si zahrály plno her. Dostaly jablko, sušenku, krosny na záda a vydaly se k autobusové zastávce, kam pro nás měl přijet autobus. Autobus měl menší zpoždění, ale přece jenom přijel. Na dětech bylo poznat, že jsou už unavené, nastal čas jet domů.

Všichni jsme si to náramně užili a těšíme se zase příští rok!

Oslík

Romantická Šukačka aneb na věku nezáleží

Po velmi dlouhé době zase nastal čas společné víkendové akce jak pro příchovické rovery, tak i pro oldskauty. A kde jinde než na námi tolik oblíbené Javorné na základně Bílý Orel, kam jsme před koronavirovou pandemií jezdili každý rok a kde to každý z nás zná jako své boty. Letos se bylo opravdu na co těšit, neboť organizátoři (Prach, Joff, Zrzy, a Vojta) si připravili opravdu nabitý

program. Tématem tohoto programu bylo „Romantická Šukačka aneb na věku nezáleží“. V pátek večer jsme přijeli v hojném počtu cca 25 lidí, každý natěšený na skautský víkend.

A o romantiku bylo postaráno již od samého začátku, hned po našem příjezdu v pátek večer jsme podali inzeráty do seznamky, kdy jsme na papír odpověděli na různé otázky a poté jsme se podepsali pseudonymem, tak aby nás nikdo nepoznal. Pak jsme si ony inzeráty vyvěsili na nástěnku a měli jsme hádat, či je čí. Nutno dodat, že některé otázky i odpovědi byly opravdu peprné a při čtení odpovědí v sobotu večer tak bylo opravdu veselo.

Jelikož seznamování se přes inzeráty je takové trochu neosobní, čekalo nás následně i rande. A to hned dvanáctinásobné. Bylo celkem dvanáct „stanovišť“, na každém jedna nezadaná slečna a mezi nimi se na rande střídali nezadaní pánové. Úkol byl prostý, pokecat si s každou slečnou, najít společné zájmy a zkrátka více poznat lidi od nás ze střediska. Na každé „stanoviště“ byl vyhrazený čas pět minut, ovšem všichni jsme se shodli na tom, že pět minut je prostě málo. Tím však romantický večer neskončil, čekalo nás ještě společné zhlédnutí slovensky nadabovaného německého filmu natáčeného ve Švédsku. Náš kulturní zážitek byl však po dvaceti minutách přerušen výňatkem z dokumentu o sériovém vrahovi Ivanu Roubalovi, jenž své první dvě oběti zabil na statku Pohádka vzdáleném asi 4 km od naší chaty. Tajemný hlas nám následně prozradil, že nikdy nebyly nalezeny přímé důkazy o smrti místního podnikatele Hepnera a jeho ruské přítelkyně Nataši a že naším sobotním úkolem bude tyto důkazy nalézt a potvrdit tak Roubalovu vinu. Takže jsme už věděli, co nás druhý den čeká, že místo romantiky budeme nahánět sériového vraha.

V sobotu jsme se po pozdním budíčku probudili do krásného slunečného rána, nasnídali se a zahráli jsme si nějaké hry ve společenské místnosti, jako například otáčení koberce, na němž stojí třicet lidí, anebo jsme řešili, jaké ovoce by byla Sabi. Až bylo vše připraveno, rozdělili jsme se do pěti skupin po čtyřech a připravili se na výpravu. Každá skupina si vylosovala nedaleké místo, kam musí dojít a na kterém by měly být další stopy, které nám pomohou s vyřešením případu. Některé skupiny měly ujít např. 4 km a jiné 8 km. Vyrazili jsme kolem jedenácté a ještě před odchodem jsme se všichni společně vyfotili společně s podzimním listím.

Na výpravu jsme si nemohli přát lepší počasí, slunce nás hřálo do zad, po mracích nebyly ani stopy a vlahý šumavský vzduch plnil naše plíce. Cesta ve skupinkách nám příjemně utíkala a cobydup jsme byli na místě. Na stožáru elektrického vedení v Mladoticích jsme našli obálku s mapou, kazetou a děravým pentagramem. Po přiložení pentagramu na mapu nám došlo, že musíme dojít na statek Pohádka, který byl přesně uprostřed díry v onom pentagramu a že tam musí dojít i všechny ostatní skupiny. Po krátkém obědu jsme vyrazili kolmo k vrstevnici hustým porostem směrem k Pohádce. Po cestě jsme potkali ještě jednu skupinu, která tímto způsobem šla celou cestu (Rajče) a po příchodu k polorozbořenému statku nám došlo, že jsme poslední a že na nás úplně všichni čekají. Každá skupina našla to samé, mapu, pentagram a kazetu s číslem. Navíc někdo našel v ruině statku fungl nový kazetový přehrávač, takže nám bylo jasné, co musíme udělat. Nahrávek bylo celkem šest a všechno to byly záznamy z Roubalova audiodeníku. Pustili jsme si je popořadě. Roubal v nich popisuje, jak si koupil nový statek, jak se mu líbí v Šumavské divočině pryč od lidí, jak mu místní v hospodě vyprávěli, že Pohádka

je prokletá a že každý její předchozí majitel zešilel, jak se v něm stará o dobytek, jak na něho doléhá ráz místa a postupně na něho taktéž doléhá šílenství. V posledních dvou nahrávkách vypráví o svojí dvojnásobné vraždě; Hepnera, který chtěl nedaleko vybudovat vodní mlýn a Natašu, která za ním přijela až z

Ruska několik dní držel přivázané k řetězu, pak je zabil a jejich těla dal sežrat prasatům. Vskutku romantické místo. Kazety zněly opravdu věrohodně, Roubala v nich namlouval Áda. V kazetách se také zmínil, že onen důkaz, který jsme hledali, je v dřevníku hned vedle chaty, takže jsme vyrazili zase zpátky. Po cestě jsme také potkali početnou skupinu profesionálních německých fotografů, co s drahými foťáky fotili sovu na stromě. Když jsme se pak vrátili, nebylo nic těžkého důkaz najít, vlastně jsme na něho narazili omylem, když jsme řezali dřevo. Byla to obálka, ve které byly zlaté hodinky a nějaký řetízek, tu jsme pak měli poslat jakémusi Ctiboru Kalčíkovi z Přestic poštou.

V chatě na nás čekaly špagety s masem a kečupem a večer jsme si pak zahráli naše oblíbené Riskuj!, které moderoval Kapitán, a plno dalších her. Druhý den v pět ráno nás vzbudil Rajče s tím, že kdo chce, může jít na Pancíř. Šlo překvapivě hodně lidí, i když někteří (včetně mě) dali přednost zdravému spánku. Ti, kteří tam šli, pak hovořili o nezapomenutelné podívané, která se jim naskytla při východu slunce. V neděli dopoledne nás pak už čekal jen úklid, rozloučení a odjezd.

Pak ještě v týdnu nám na Facebook psal Kalčík (falešný profil), jak to, že jsme mu ještě neposlaly ony důkazy a že jestli mu to brzy nepošleme, tak nás potrestá. Naštěstí nějaký zodpovědný člověk od nás ze střediska mu to poslal, a tak nám Kalčík dal pokoj.

Myslím, že všichni se můžeme shodnout na tom, že letošní Javorná byla opravdu vyvedená a že se všichni těšíme na další společné akce.

Majdam

Kino a indická

V úterý 12.10. jsme se sešli v indické restauraci Everest v Plzni, kde už jsme měli předem rezervováno dvanáct míst, které jsme plně obsadili, a dokonce jsme pár židlí ke stolu museli přidat. Nějakou chvíli trvalo, než nám donesli objednaná jídla, jako je třeba známé pikantní kuře Vindaloo. Většina jídel byla podávána v plechových vaničkách, které se ještě navíc hřály o svíčku položenou pod miskou s jídlem. Poté co všichni dojedli, jsme se auty přepravili do kina v Olympii, kde dávali nového Jamese Bonda "Není čas zemřít".

Kuna

Roverský bowling

V úterý 21.9. proběhla první oficiální roverská akce tohoto skautského roku – hejno Orlů a Orlosupů vyrazilo na bowling do Přeštické stodoly.

Paní majitelka z nás byla tak nadšená, že si nás vyfotila jako reklamu na facebookové stránky. Tak abyste o tu nádheru nepřišli, necht' je zvěčněna i v tomto časopise. :D

Roveringu zdar!

Lucka

Skautský triatlon

"Mami, bude skautský triatlon. Je to jen pro skauty, ale Prach s Rajčetem vás zvou jako přátele"... To se mi nechce, nemám nic natrénováno. Navíc vůbec nejezdím na kole a voda už je ledová ... "A je to prý strašně těžké" ... Jak těžké ? ... To nemůže být tak těžké ... Okamžitě nás přihlas!

A tak přichází den D. Přesto, že jsme cyklistickou trať už 2x tréninkově prohloudili, vlastně vůbec netuším, kudy mám jet. Naštěstí mám skvělého parťáka Jindru. Po příjemném přivítání s dalšími soutěživými borci na Březníku je odstartován 2.ročník Skautského triatlonu. Vyrážíme všichni společně výletním tempem, pohoda však netrvá dlouho, hned za Zálesím se skupina trhá, „chrti“ se staví do sedel a mizí nám z dohledu. Prakticky od té chvíle už před sebou nikoho nevidíme, takže teorie, že pojedeme 25 km „za někým“, zcela padá. Naštěstí Jindra je skvělý nejen po stránce cyklistické, ale i orientační a krásně celý cyklo-okruh vede. Trpělivě na mě čeká na kopci, protože jsem pomalá a stejně trpělivě čeká pod kopcem, protože jsem ještě pomalejší. Mám paniku z kamenného sjezdu do Třebýcinky, poprvé jsem kolo dolů vedla... ale potřetí už to tak strašně nevypadá ... Pak už obavy minou a jen pořádně

zamakat přes Švihov a romantickou a krásnou cestou zpět. Ta je na chvíli přerušena „kopečkem“ do Nezdic. Nevěřila bych, že je tohle možné vyjet! Pokud ale slezu, do kufrů už se zpátky nenacvaknu. Asi bychom to opravdu rychleji vytlačili, ale je to přece jen závod... vyšlápali jsme to! Teď lesní cesta a sjezd zpátky na Březník. Rady zkušených o pomalém vyjíždění nohou u nás vůbec nezabraly, po odhození kol se nemůžeme rozejít, natož rozběhnout. Nejsme sami, před Ostrovem předbíháme dvojici, která bojuje s křečemi. V loděnici po 5 km běhu na nás čeká 3. část závodu, která klasické triatlonisty překvapí... neplave se v té lékárně (hurá), ale skáče do kanoe a pádlujeme do Příchovic a zpátky asi 2,5 km. Tady zúročujeme vodáckou průpravu z dětství a o 1 místo se posouváme vpřed. Posledním úsekem je běžecko-chodecký návrat na Březník. Už máme křeče také, ale vidina cíle z nás vytáhne poslední zbytky sil a po 3,5 km jsme na Březníku. Ufff! Tady jsme všichni odměněni nejen krásnými medailemi a opečenými buřty, ale hlavně spokojeností, že jsme to zvládli. Parádní den, parádní akce, parádní společnost, děkujeme!

Eva Perglerová

Víkendová výprava

Přijeli jsme na Drnovku. Pustili jsme se do přípravy ohniště a sběru chrástí a dřeva. Už se stmívalo, a tak jsme se pustili do večeře a opékání uzenin. Zpívali jsme písničky a byl čas si připravit věci na spaní. V noci byla tvrdá zima, a tak jsme v jídelně plachtou zakryli okna a dveře, aby se tam to teplo udrželo. Šli jsme spát. Ráno jsme se probudili a uvařil se teplý čaj. Po ranní hygieně a úklidu jsme se rozdělili do tří skupin. Dostali jsme papíry s instrukcemi, kudy máme jít. Jednou jsme se škrabali do prudkého kopce. Co byla výhoda, tak jsme si i vyměnili krosny, někdo měl těžší a někdo lehčí. Stavěli jsme se i na zřícenině v Roupově. V Příchovicích byla limonáda. Večer v klubovně jsme hráli ocet a bylo nám špatně. Hráli jsme i „CO NA TO SKAUT?“. Večer jsme koukali na film „Velká šestka“. K snídani byla vánočka. Uklízeli jsme klubovnu a objevili jsme i mnoho pokladů. Vysávání, mytí oken, která se už dlouho nemyla, a prostě vše, co k odjíždějícímu dnu patří. Pak jsme ještě osekávali kůly. Moc jsme si to užili!!!

Ocásek

Svatba a roverský tábor Drnovka

Po dlouhých letech čekání se opět letos na Drnovce uskutečnil na konci prázdnin roverský tábor! Termín nebyl vybrán náhodně, nýbrž z důvodu toho, že se na Drnovce 4. 9. 2021 konala svatba. A nejen tak ledajaká. Lenča mi v zimě řekla (věřte tomu nebo ne) své „ANO“! :) A tak mohl na začátku září proběhnout v klubovně v Příchovicích obřad a na Drnovce poté svatební párty. Jak ale ohlídat postavené tábořiště a překlenout čas mezi odjezdem posledního běhu tábora a následným svatebním víkendem? Inu, uspořádáme roverský tábor. Byť nám počasí přes všední dny nepřálo, tak se postupně na tábořišti vystřídala celá řada roverů. Chtěli bychom s Lenčou tímto poděkovat všem účastníkům,

kteří nám s hlídáním a přípravou pomohli, i všem těm, kteří alespoň chvilinku našeho velkého dne prožili s námi! Za uvedené fotografie děkujeme bývalé člence střediska Zdeňce Giertlové - Čahy (Photo by Zdenka). :)

Panda a Lenča Soukupovi

Výprava skautů na Radyni

Sešli jsme se v páteční večer v klubovně v počtu sedmi skautů a čtyř vedoucích, celý večer probíhal v komorní a klidné atmosféře, zahráli jsme si pár her, podívali se na film, a hlavně odpočívali do zásoby na sobotní výkon.

Sobota začala v nekřesťanskou hodinu, už v půl sedmé. Program byl velmi jednoduchý, nasnídat, zabalit, uklidit a dojít na vlak. Procházka na vlak posloužila jako příjemná rozcvička, neuběhlo ani půl hodiny a vystoupili jsme v Doudlevcích. Cíl cesty byl zatím neznámý. Skauti obdrželi indicie vždy jen k dalšímu cestovnímu bodu, navigovali sami, a ještě k tomu plnili roztodivné úkoly. Samozřejmě jsme nešli neomylně, ale všechny zacházky byly krátké a vůči celkové vzdálenosti zanedbatelné. Kolem třetí hodiny jsme dorazili přes Radobyčice na Radyni, krátce poobědvali a začali sestupovat směr Prusiny – naše nocoviště. Poslední kilometry byly pro některé poutníky opravdu náročné, o to větší úlevou byl příchod do staré školy na Prusinách. Večer byl ve znamení odpočinku, uvařili jsme si večeri a původní plán kochat se krásnými nočními panoramaty se zdál těžší a těžší jako naše nohy a víčka.

V neděli jsme vstávali později, v sedm, postup jsme měli již nacvičený, najíst se, zabalit uklidit a jít. Z Prusin jsme pokračovali po žluté a červené, přes Netunice, Krasavce, kolem drůbežárny, přes Ticholovec, zpět do klubovny. Při pochodu byl cítit daleko větší optimismus, neboť nás čekala pouze polovina včerejší vzdálenosti. Po dvanácté jsme přišli ke klubovně a rozešli se domů.

Celková bilance není špatná, ušli jsme dohromady 36 km v plné polní a s jídlem na celý víkend. Řekl bych, že se nemáme za co stydět, ale příště ještě přitlačíme.

Kulich

S benjamínky na Drnovce

Poslední schůzku před prázdninami (28. 6. 2021) jsme s benjamínky zavítali na naši zamilovanou Drnovku. Počasí nám přálo, z každého sálala dobrá nálada a tak nám nic nechybělo. :) Protože některé z dětí zde byly poprvé, nejprve jsme pořádně společně prozkoumali okolí. Samozřejmě jsme si taky zahráli spoustu her a obdivovali jsme mravenečky při stavbě jejich obřího mraveniště. A aby toho nebylo málo, tak jsme si poslední červnovou schůzku zpestřili zpíváním našich oblíbených písniček za doprovodu kytary. Uteklo to jako voda a od září budou z některých našich benjamínků světlušky a vlčata... Bude se nám stýskat! Ať se vám daří a ať zažijete spoustu nových dobrodružství! :)

Lenča a Ivet

Nový skautský rok u benjamínků

Prázdniny utekly jako voda a už je tu zase nový skautský rok. U benjamínků jsme přivítali mnoho nových tváří a všichni se těšíme, jaká dobrodružství na nás po celý rok čekají. Schůzek jsme měli od září zatím jen několik,

ale i tak jsme už toho stihli spoustu zažít. :) Potkali jsme nové kamarády, poznali jsme naši novou klubovnu, hráli si s padákem, vytvořili podzimní barevnou paletu, hráli si s listím, s kaštaný, ... A to je teprve začátek! ;)

Lenča

Protlak – časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johnny,
redakční rada: Skřítek(skautky), Rajče(RR), Sušenka(světlušky),
Panda(skauti), Laka(oldskauti), Prach(vlčata)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 315, Přeštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 21.11.2021 **neprodejné** <http://prichovice-skaut.cz>